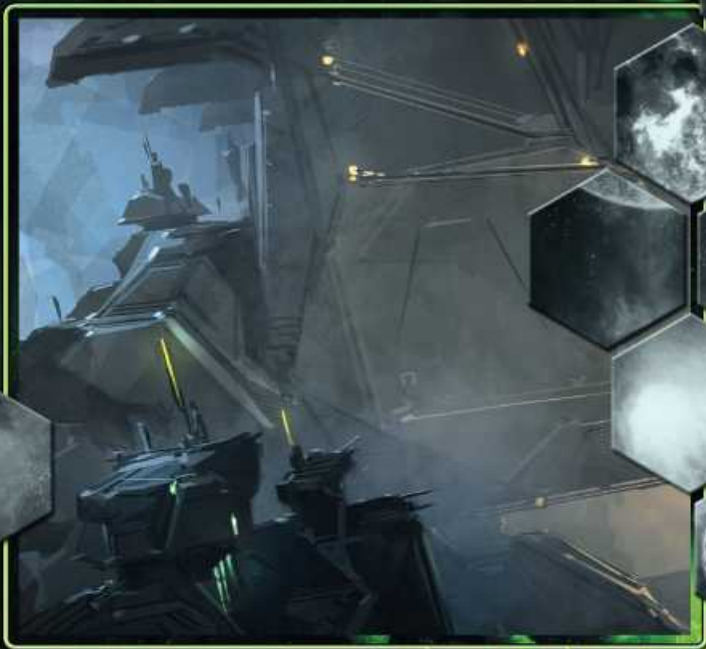

EVROPSKÁ SPACE OPERA

ELYSIUM

JULIE NOVÁKOVÁ

CYKLUS BLÍŽENCI
KNIHA DRUHÁ

BROKILON

Julie Nováková

ELYSIUM

Copyright © 2015 by Julie Nováková

Cover © 2015 by Jakub Javora

via Books and Cards – Agentura Nemesis

For Czech Edition © 2015 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN978-80-7456-265-5 (PDF)

Julie Nováková

Elysium

**cyklus „Blíženci“
kniha druhá**

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2015

Edice

„Evropská space opera“ v nakladatelství Brokilon

Jan Hlávka, Jana Vybíralová: Algor

1. Mráz a hry
2. Tenký led
3. *Pomníky zimy* *

Julie Nováková: Blíženci

1. Prstenec prozření
2. Elysium
3. *Hvězdoměnci* *

Pavel Obluk: Kra

Robert Pilch (ed.): Capricorn 70

Aleš Pitzmos: Světlo pulsaru

Jaga Rydzewska: Atalaya

1. *Válečníci* *
2. *Hvězdný oceán* *
3. *Ušlechtilé příměří* *

* připravujeme

<http://www.julienovakova.com/cs/>

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

Úvod:

Životy Tilde Janssenové, Arthura Mikhaila a Tibbita Bernelliho se během zprvu rutinní expedice s cílem ověřit vlastnosti nově objeveného mezihvězdného tunelu obrátily naruby. Poté co loď při experimentu utrpí závažná poškození, nezbývá jim než se obrátit o pomoc na nejbližší místo, kde by jejich Minerva mohla být opravena – nirvánský Prstenec prozření.

Tam přilétá i Aido Amenashi, agent Elysia snažící se získat informace, jež po sobě zanechal mrtvý nirvánský genový inženýr, který se pustil do samostatné ilegální činnosti Měnitele – a jedním z jejich výsledků jsou dvě znetvořené bytosti ukryté v jeho bytě na Argu, bývalé elysijské kolonii. Elysijská kyberneuroložka Celeste Hewittová a její kolega Youssef Naderi jsou pověřeni navázáním komunikace s nimi; na základě materiálů dochovaných po mrtvém Měniteli tajné služby věří, že tito tvorové, pojmenovaní Castor a Pollux, by mohli být klíčem ke zjištění, jak vytvářet nové Calabiho-Yauovy tunely namísto pouhého využívání dosud objevených tunelů zanechaných dávno zmizelou civilizací. Kdo získá způsob tvorby tunelů, získá zároveň monopol na lidskou expanzi do zbytku galaxie...

V sázce je hodně a po daných informacích touží všichni, kdo třeba jen tuší o jejich existenci. Loď, na níž se nachází Aido Amenashi se získanými daty, je sabotována, a opravená Minerva opouštějí doky Prstence prozření je nejbližší a vydává se na pomoc. Amenashi umírá, ovšem zašifrovaná data – aniž vědí o jejich obsahu a dalekosáhlém významu – získávají právě Tilde, Arthur a Tibbito, čímž se stávají cílem číslo jedna.

Jednou je před útokem zachráněn výstřední vodnářský boháč Bartholomeus Lennox, podruhé už však takové štěstí nemají a oni i Lennox se stávají zajatci. K útěku jim pomůže charisma-tická Laura Roweová, ovšem rozhodně ne zadarmo – pro jejího stvořitele a zaměstnavatele, Měnitel Adalberta Cambiara, mají splnit úkol nezanedbatelného rozsahu. Vydat se na Zemi, která není přímo propojena s ostatními osídlenými světy skrz tunely, a získat tam bezpečně uložená jediná kompletní data týkající se Castora, Polluxe a jejich teorie mezihvězdných tunelů. Jako pojistku si u sebe Cambiaro nechává Tibbita Bernelliho.

Zatímco se Celeste Hewittová snaží navázat komunikaci s tak odlišnými entitami, jakými jsou už nepřítel lidští Castor a Pollux, stupňuje se hrozba války o jednu z dosud osídlených planet a Tilde, Arthur a Lennox se připravují na cestu, na jakou by nepomysleli ani v nejdivočejších snech – nebo nočních můrách, podle toho, co je čeká na konci...

Prolog:

„Ležte klidně a uvolněně. Za okamžik budete pomalu uspáni a do nádrže bude napuštěn gel pro kryogenický spánek. Až se opět proberete, budeme se již nacházet na oběžné dráze Země. Přeji vám příjemné probuzení.“

Do háje. Jen doufám, že se fakt probudím, pomyslela si stísněně Tilde Janssenová, než pomalu, přesně jak melodický ženský hlas v její hlavě říkal, usnula.

*

Ještě o necelý měsíc dříve slyšela Tilde něco podobného. Jen z jiných úst a poněkud jinak formulováno.

„Nesnažte se vstát, nepomůže vám to. Je to pro vaše dobro. Za pár dní se probudíte a budete jako znovuzrození.“

Dokázala ještě nepatrně pootočit hlavu, než přestala vědomím ovládat své svalstvo.

V druhém boxu ležel Bartholomeus Lennox, stejně paralyzovaný jako ona.

„Nemusíte se ničeho bát. Změn si téměř nevšimnete. Samo-

zřejmě musím upravit váš vzhled, ale udělám to tak, aby vám připadal jako nejpřirozenější věc na světě... *Tak spi, děťátko, spi,*“ zanotoval Adalberto Cambiaro na závěr.

Ten člověk je naprostý šílenec, mihlo se Tilde hlavou chvilí předtím, než pozbyla vědomí.

Jako by uplynulo pár minut, než se zase probudila – těžko uvěřit, že byla uvedena do kómatu skoro na dva týdny. Zkusila pohnout končetinami. Nic jí v tom nebránilo. Cítila se svěží a plná energie. Zprudka se posadila.

Lennox už v boxu napravo od ní nebyl. Prázdný byl i levý – také Arthur byl pryč. Na okamžik ji popadla panika z myšlenky, že se něco pokazilo a oni nepřežili, ale ovládla se; mnohem pravděpodobnější je, že se probrali dřív a už jsou zpátky ve svých ubikacích.

„Rád vidím, že i vy jste se již vymanila z Morfeova objetí,“ ozvalo se ode dveří.

Tilde se zamračila. Hlavou se jí mihlo, že ovládání obličejového svalstva bude mít zřejmě v pořádku. „Ušetřete si ty řeči. Kde jsou Lennox s Mikhailem?“

„Odpočívají vedle. Jsou v pořádku; alespoň usuzuji, že toto sdělení bylo účelem vaší ne zcela přímočaře položené otázky.“ Cambiaro se usmál a přistoupil k ní. „Dovolte mi vás prohlédnout. Mediskenery v boxu to sice dělaly po celou dobu vašeho... spánku, ale rád sám vidím výsledky své práce.“

Tilde ho nechala, aby provedl prohlídku. Byla nahá, ale v Cambiarově přítomnosti necítila ani náznak rozpaků. Působil na ni podobně jako Tibbitto Bernelli, její vědecký spolupracovník – génius, ale rozhodně ne normální člověk, bez běžných lidských pohnutek. Nerozuměla ani jednomu z nich; jen Cambiaro ji trochu děsil.

„Necítím se jinak,“ prohlásila, zatímco Cambiaro prováděl vyšetření. Prohlížela si své tělo, ale nenacházela žádné viditel-

né úpravy kromě menších změn vzhledu – ale jak Cambiario předtím říkal, připadalo jí to zcela přirozené. V zrcadle viděla tvář ženy s krátkými plavými vlasy, která se rysy příliš nepodobala původní Tilde, jak si ona sama sebe stále pamatovala, ale zároveň se jí nezdála ani za mák cizí. Cambiario musel něco provést s její pamětí a vnímáním tváří.

Zajímalo ji, jestli provedl i nějaké významné úpravy její fyziologie, ale připadala si pořád stejně, žádné zvláštní schopnosti u sebe neobjevila.

Cambiario se široce usmál. „Budete se cítit jinak, až nadejde správná chvíle.“

„A kdy to bude?“ odsekla. „Až se nás někdo bude zase snažit zabít? Jaké přivítání můžeme čekat na Zemi? Víte alespoň něco o té Geraldine Fitzroyové, u které váš přítel údajně ponechal výsledky svého výzkumu?“ Tilde se drobně ušklíbla. „Nemůžu si úplně představit, že by nám je nadšeně předala, hned jak se u ní objevíme...“

„Je nepravděpodobné, že byste se setkali s odporem, který by pro vás bylo obtížné překonat,“ ujistil ji Cambiario.

Jako obvykle v ní jeho odpověď probouzela daleko víc znepokojení než jistoty.

O dva dny později byli s Lennoxem a Arthurem dopraveni malou automatickou lodí na jedinou obývanou planetu v soustavě – Novou Andalusii.

Když se přiblížili k orbitální stanici a ta potvrdila žádost o dokování, Tilde se zamračila. „Pořád si myslím, že nám Cambiario vytvořil nevhodnou totožnost.“

„Na Signildu už slyšíš, tak v čem je problém?“ ušklíbl se přátelsky Lennox.

„V tom, že jsme manželé! Nikdo nám to neuvěří.“

„Vzpamatuj se, zlato. Víš, jak to dneska je, lidi se berou

z různých důvodů. Je to v podstatě jen nejjednodušší smlouva o sdílení osobních údajů, pokud nepatříš mezi tradicionalisty.“

Rozesmál se, když ho Tilde zpražila pohledem. „Co tedy měl dělat? Na Zemi skoro nikdo nelétá jinak než na líbánky, byli bychom moc podezřelí. Pravda, manželský pár jsme mohli dělat ještě já a tady Arthur. Promiň, ale ty a Arthur byste byli ze všeho nejméně uvěřitelní.“

Arthur dotčeně otevřel ústa, ale pak je zase sklapl.

„Musíme hrát své role, miláčku.“

„Lennox, jednou –“

„Nezapomínej, drahoušku – od téhle chvíle jen Oliver.“

„– přísahám, jednou mi dojde trpělivost!“

„Proč hned naznačovat rozvod?“ naoko se urazil a pak hbitě uhnul před Tildinou rukou.

Cesta na Stanici Alfa jim zabrala i s přestupem na Elysiu dalších deset dní. Většinu času strávili intenzivní přípravou na dlouhý pobyt v kryospánku. Tilde postupně objevovala, že její tělo pracuje trochu jinak než předtím – nebo se jí alespoň zdálo, že se pomaleji unaví a snáze vytváří svalovou hmotu. Zmizely její problémy s usínáním, zato ji však probudila každá maličkost. Nechtěla být paranoidní, ale už i ty nejmenší rozdíly přičítala Cambiarovým zásahům. Ulevilo se jí, když loď konečně na Nejzazší hranici opustila tunel.

Nejzazší hranice byl snad až příliš dramatický název pro kus prostoru významného pouze vyústěním jednoho z mnoha časoprostorových tunelů. Jenže Hranice byla okrajem propasti mezi Zemí a zbytkem Lidského osídlení, a to si podle většiny lidí pořádný název zasloužilo.

„Vždycky jsem si říkala, co je tenhle tunel zač,“ poznamenala Tilde. Právě skončili se cvičením a odpočívali ve společné

kajutě. „Proč ho Hvězdoměnci nedokončili a nedostali se až... nejspíš ke Slunci, protože kam jinam by v téhle oblasti mířili.“

„Možná nějaká místní anomálie, která jim to nedovolila?“

Tilde věnovala Lennoxovi trochu opovržlivý pohled. „O fyzice tunelů toho zatím moc nevíme, ale prostor na světelné roky kolem Země je naprosto normální. Z dob sond do Oortova mračna a dál je pročesanější než jakákoli jiná oblast Lidského osídlení.“

„Tak proč se zastavili tak daleko od Slunce, hluboko ve vnějším Oortu?“

„Cambiario mluvil o katastrofické hypotéze,“ nadhodil tiše Arthur. „Třeba to nestihli...“

„Přesto je podivné, že nedosáhli k cíli – zdá se, že museli propojovat obě místa zároveň, aby vytvořili stabilní, obousměrně průchozí tunel. Rozvíjet časoprostor není jako razit skálou tunel v původním významu – přinejmenším tak to vypadá. Muselo by jít o obzvlášť náhlou a podivnou katastrofu.“

Tilde ztichla a zapnula vizualizaci zbývající trasy. Nedůvěřivě nakrčila obočí. *Hodně náhlou a podivnou. Jenže co když to tak bylo?*

Při výstupu na stanici je přivítala osobní stewardka; na rozdíl od většiny na turistických lodích skutečný člověk. Výlet na Zemi byl však největší luxus, jaký si kdokoli mohl dovolit.

„Srdečně vás vítám na Stanici Alfa,“ pravila se zářivým úsměvem. „Prosím, následujte mne; zavedu vás k vašim kajutám, kde budete mít veškeré pohodlí, a představím vám program před odletem, který je potřeba ze zdravotních a bezpečnostních důvodů absolvovat. Na palubách *Kolumba* a *Vespucciho* se v průběhu letů ještě nikdy nestala žádná nehoda a nikdo nezemřel ani nepřišel k jakémukoli úrazu. Naše technologie jsou zabezpečené nejlépe, jak je to možné. Nyní máte

šanci být mezi již dvaceti tisíci klienty naší společnosti, kteří zažijí nejúžasnější cestu ze všech – podívají se na Zemi, kolébku lidstva.

Zde na stanici máte zatím k dispozici prostorné kajuty, tělocvičny s umělou tíží i stavem beztíže, relaxační bazén v nejvzdálenější sekci s celým půl gé...“

Jejich kajuty byly stejně luxusní jako zbytek stanice a nacházely se v sekci se šestinovou tíží, a to lístky od Cambiara patřily mezi nejlevnější. Nejdražší kajuty byly právě v oddílech s půl gé. Ale stevardka o prostornosti nelhala; tak obrovské místnosti ještě Tilde na žádné vesmírné stanici neviděla. Vždycky si myslela, že velký osobní prostor je vyhrazený obyvatelům planet, tohle jí vyrazilo dech.

Kdo by si pomyslel, že skončíme tady? Za všechno může porucha, která nás dostala na Nirvánu... a anomálie za tunelem, která ji zavinila. Možná jsou za ni zodpovědní Hvězdoměnci z dávných dob. Ti Hvězdoměnci, po principu jejichž technologií pátráme... Tilde se navzdory přetrvávajícím starostem letmo usmála.

Nemohla si pomoci, ale když se rozhlížela po luxusní kajutě a představovala si Zemi, na chvíli zapomínala na Cambiarovo vyhrožování a nátlak, na mrtvého elysijského agenta, střelbu Nytthemanů a únos Novohanojci.

Ať už najdou nebo nenajdou cokoli, možná to stálo za to.

Zbývající dny na Stanici Alfa strávili převážně cvičením a předem naplánovaným programem. Na konci dne už bývali tak unavení, že si řekli sotva dobrou noc. Čas do posledního dne utekl jako voda.

Slavnostní banket večer před odletem strávili ve zčásti stísněné a zároveň vzrušené náladě. Naštěstí tak působila i značná část ostatních pasažérů, a tak tu nebyli ničím nápadní. Tilde

pocítovala nutkavou potřebu spláchnout nervozitu něčím alkoholickým, ale podávaly se samozřejmě pouze nápoje a potraviny vhodné před kryogenickým spánkem.

Lennox téměř nejedl; najednou byl zamlklý a roztržitý, jen se držel v blízkosti neklidně korzující Tilde, pohled upřený na její barvy měnící večerní šaty.

Arthur si připadal jako ve snu.

Opouští vše, co měl, celý svůj donedávna bezvýznamný, klidný a předvídatelný život, a po daleké cestě se vrátí do možná zcela odlišného světa, než z jakého odcházel... Nemá ale na vybranou.

A hluboko uvnitř, vedle potlačovaného nadšení a touhy, věděl, že by si stejně nevybral jinak.

1.

„Dvě stě metrů, blížíme se k němu po stejné trajektorii. Za dvacet sekund ho budeme mít,“ ohlásila Val Liangová, oči upřené na údaje promítané na hlavní obrazovku kokpitu.

Uprostřed černé prázdnoty se pavoukovitý robot krátkými zášlehy trysek přibližoval k vejčitému předmětu, na pohled nepatrnému oproti nezměrnému prostoru okolo. Robot neustále propočítával svou dráhu a rychlost a porovnával je s aktualizovanými údaji o předmětu. Na okamžik zapojil trysky v opačném směru, aby mírně zpomalil.

„Srovnáváme rychlost. Padesát metrů. Připravuje chapadla.“

Robot roztáhl své tenké končetiny, a když se přiblížil na dosah předmětu, elegantně je kolem něj stáhl. Když si ověřil, že jej drží dostatečně pevně, zapojil znovu trysky, tentokrát už ne jen zášlehy, a zamířil k tečce vzdálené několik kilometrů.

Brzy byl vzácný náklad na palubě lodi. Uvnitř hlavní přechodové komory už „vajíčko“ nevypadalo nepatrné a bylo jasné, že měří několik metrů. A spíše než hladký protáhlý sféroid nyní připomínalo nakřáplé vejce ze zčernalého kovu.

Posádka pozorovala předmět skrz kamery umístěné v komoře a na těle robota, jenž jim zatím poslal 3D obraz sféroidu. Nyní zkoušel zjistit jeho vnitřní strukturu.

„Je zřejmě částečně duté, asi z třiceti procent... A –“ Žena ztichla. „Zdá se, že je uvnitř ještě aktivní elektronika.“

Všichni tři členové posádky se po sobě šokovaně podívali.

Rudolph Vasquez měl talent vždy říkat to, co bylo už všem jasné, a tak jen pravil: „Takže měli pravdu. Tohle může být náš první exemplář kummalínské techniky!“

*

Amelia Valdezová byla vzrušená jako nikdy. Sevřela říditka motorky a přidala. Vzduch v rychlosti bezmála tří set kilometrů v hodině proudil kolem jejího těla v elastické kombinéze a s ní spojené helmě.

Přikrčila se a ještě navýšila rychlost. Adrenalin jí koloval v žilách, srdce pumpovalo o život. Teď to přijde.

Přenesla váhu dozadu, překonala nutkání brzdit – a najednou letěla.

Podívala se dolů.

Trhlina byla hluboká ani ne sto metrů a široká jen dvacet, na rozbrázděném povrchu Nové Andalusie nepatrná vráska, ale pro Amelii Valdezovou představovala od raného dětství zdroj zábavy a dobrodružství. Je přece tak nudné použít *most*.

Za dalších deset minut jízdy byla u města; tam musela chtít nechtě výrazně zpomalit. Ještěže se Institut pro výzkum non-humánních civilizací nacházel mimo centrum. Vedení univerzity by ho však do svého kampusu uprostřed města nepustilo, ani kdyby o to Institut usiloval; bylo to v zásadě místo, kam byli odklizeni nepohodlní akademikové a příliš svéhlaví studenti, kteří se chtěli zabývat něčím tak abstraktním a iluzorním jako

mimozemskými civilizacemi. Prostoru pro teoretické studie není tolik a proč opakovat, co už bylo tisíckrát řečeno dříve?

Nejčastější námitka seriózních vědců zněla: Jak lze studovat něco, o čem ani nevíme, zda to stále existuje, a co po sobě zřejmě – kromě tunelů v případě Hvězdoměnců – nezanechalo žádné pozůstatky v námi osídleném prostoru?

Amelia měla chuť se nahlas smát, ale vši silou nadšení přemáhala. Co když se kolegové zmýlili?

Sesedla z motorky a pláty přilby ochably, zajely do sebe a vytvořily široký límec odhalující krk a klíční kosti. Látka kombinézy přestala přiléhat těsně k Ameliinu tělu, nad boky se rozdělila a zformovala elegantní stříbřitý kostýmek.

Amelia sjela výtahem do minus pátého patra, kde Institut vybudoval v jedné z přírodních jeskyní prostornou laboratoř, převážně za peníze z fondu Valdezových. Dnes byla poprvé po několika letech skutečně potřebná...

„Amelie!“ přihnal se k ní Rudolph, jakmile vstoupila. „Četla už jsi naši zprávu?“

„Jistěže. Proto jsem hned přijela!“

„Naživo je ještě úžasnější než na snímcích... doslova z něj mrazí v zádech.“

Amelia cítila, jak její nadšení polevuje. Rudolph byl vždycky příliš teatrální.

Přešla k průhledné stěně, která je dělila od sterilního prostoru se sféroidem.

„Vypadá, jako bychom ho vyrobili my.“

„A možná taky ano! Ale nejspíš jsme ho nevylepšovali... Zdá se, že obnovili plášť a snad i něco uvnitř, to zatím nevíme. Uvnitř se původně mohl nacházet člověk.“

Amelia nepřítomně přikývla. Tohle všechno už četla a jediný závěr, kterému její mozek dokázal uvěřit, byl, že se ostatní zmýlili, přehánějí, nechali se unést...

Ted' se nechala unést i ona.

Přitiskla ruku na sklo, dělící ji od jen pár metrů vzdálené skořepiny. Mohl v ní být člověk?

Jen se toho dotknout... pocítit, jaké by to bylo uložit se vevnitř a – a pak co?

„Byl už u něj někdo z vás?“

Rudolph zavrtěl hlavou.

Amelia se ušklíbla. „Proč? Snad jste se nebáli?“

„Ne,“ vzal její žert vážně. „Vlastně ano. Ale ne o sebe. Ta věc...“

„...není křehká a potřebujeme se na ni podívat zblízka. Jdu dovnitř.“

„To – to nejde!“ zakoktal Rudolph.

Val se otočila od rozdělané práce a vytřeštila na Amelii oči.

„Dotýkali se ho roboti, je to tak?“ ujistila se Amelia, přestože znala odpověď.

„Ano...“

„A nic se mu nestalo.“

„To ano –“ Rudolph se zakoktal. „Ale co když se něco stane tobě?!“

„Prověřili jste ho všemi přístroji, ne?“

Rudolph němě přikývl.

„Je v karanténě už dva týdny?“

Ameliin oblek se zformoval zpět v kombinézu s helmou a rukavicemi.

„A hlídají ho neustále všichni roboti uvnitř?“

Rudolph otevřel a zase zavřel ústa bez jediné hlásky.

Amelia se usmála, z reproduktoru na rameni jí vyšlo: „Co by se mi tak mohlo stát?“

Po průchodu dezinfekční komorou se přiblížila k nakráplému vajíčku, jak mu v duchu tvrdošijně říkala; zdálo se jí, že ne-

pravidelný protáhlý sféroid ani ovoid se moc nehodí do jejího slovníku. Jeden z robotů jí uvolnil přímou cestu.

Otočila se a skrz žáru a tlaku odolný plast vesele zamávala na ostatní. Jejich tváře ztuhlé v maskách šoku a pokusů o úsměv byly neodolatelné.

Amelia Valdezová si nikdy nenechala ujít příležitost šokovat.

Chvilí vajíčko obcházela, jen se kochala tím pohledem. Je skutečně na dosah ruky od předmětu mimozemské civilizace? Možná na prahu kulturního i technického průlomu?

Na dosah ruky.

Díky zvukotěsnosti komory neslyšela zalapání po dechu ani přidušená zvolání zvenčí.

Rudolph zapnul vysílačku. „Amelie, co to děláš?!“

„Dotýkám se ho,“ oznámila rozjařeně.

„Sakra, Amelie!“

„Nic se neděje. Už se ukázalo, že dotek mu neublíží, a mám rukavice. Nemůže se nic stát ani mně, ani vajíčku.“ Okouzleně přejížděla prsty po hladkém povrchu, který roboti analyzovali jako slitinu šesti kovů, všech samozřejmě dobře známých, ale uspořádaných v neobvyklou strukturu, kombinovanou s uhlíkovými vlákny a karbidem křemíku.

Podobné materiály využívali i lidé, ale častěji směs karbidů a vrstev uhlíkových nanovláken. Zároveň s kovy o vysoké teplotě tavení je zatím účinně zpracovávat nedokázali.

„Amelie, vzdal se,“ přikázala jí Val Liangová. Zabušila zvenčí na stěnu, ale uvnitř nebylo nic slyšet.

„Zřejmě je to původně lidské a nadesignované pro lidský pobyt,“ namítla Amelia. „Co si myslíš, že se stane, když se ho znovu dotknu – navíc v rukavici? Že to exploduje?“ Odfrkla si. „Někde tu musí být otevírací mechanismus.“

„Ani se nepokoušej!“ uslyšela Valino zavřísknutí a na pozadí rozrušeně diskutujícího Rudolpha. Teď už byli na sklo nalepe-

ni všichni, kdo se právě nacházeli v laboratoři, konsternování Ameliiným počínáním.

„Slyšíš, vrať se –“

Amelia vypnula vysílačku.

Věděla, že její postup je přinejmenším nestandardní a že ponese následky. Ale nenáviděla téměř úředně dané prodlevy, prý nezbytné k zajištění bezpečnosti...

K čertu s tím, tady jí to přece *patří*.

Být Valdezová na Nové Andalusii něco znamenalo. Patřila mezi nejbohatší rodiny původních kolonistů – těch, kteří vybudovali základní infrastrukturu, poskytli vybavení pro částečnou terraformaci, začali s obchodem, ovlivňovali běh života v celé soustavě...

Institut pro výzkum nonhumánních civilizací byl založen nadací Giny a Pauliny Valdezových před dvaceti lety na popud dospívající Amelie Valdezové, která toužila po objevování a dobrodružství.

Ta vášeň jí vydržela, stejně jako excentrická povaha a averze k pravidlům.

Někde to musí jít otevřít, pomyslela si, teď jen, jestli mechanismus stále funguje. Při tomhle poškození...

Kdybych vytvářela něco takového pro lidského pasažéra, jak bych to udělala?

Její myšlenka nebyla zase tak absurdní, jak by se leckomu mohla zdát. Amelia měla zkušenosti s designem motorek, člunů a vozů; vesmírnými loděmi se nikdy nezabývala, ale aspoň trochu rozuměla využívané technice a tomu, co musí loď splňovat. Připadalo jí téměř neuvěřitelné natěsnat do tak malého prostoru systém podpory života – ale jen *téměř*. Co se týče pohonu, na povrchu vajíčka po něm nebyla žádná stopa, ale Amelia nepochybovala, že byl připojen zvenčí a pak se odpojil – když došlo palivo nebo přestal být potřeba.

Kolik prostoru by asi měl člověk uvnitř? Nejspíš tam bude gelová kapsa neumožňující žádný pohyb, ale chránící před přetížením. Loď byla zřejmě ovládaná jen vědomím, žádné staromódní pohyby.

Staromódní, ale zábavné. Vzrušující. Amelii by nebavilo vědět, že loď udělá všechno za ni, stačí jen pomyslet a stane se, co chtěla. Měla ráda nejistotu, nutnost přesného ovládní. Přeletět propast.

Však taky několikrát skončila dole.

Ale pilotovat něco takového by musela být výzva i navzdory snazšímu ovládní. Vědomí, že se nachází v tak titěrném prostoru, všude prakticky na dosah ruky od vakua, obklopená elektronikou, která může selhat – bez možnosti opravy či úniku...

Kdo by podstoupil takovou cestu? A především – kam?

Amelia byla přesvědčená, že zná odpověď. Byla možná šokující, ale nejjednodušší. Nová Andalusie se nachází na samém okraji Lidského osídlení, obklopena velmi nestabilními tunelely vedoucími do „kummalínského prostoru“. Nikdo nevěděl, co přesně se tam nachází – možná jen hvězdy s planetami bez života nebo s primitivním životem; možná i inteligentní civilizace, ač o tom většina odborníků silně pochybovala. Důkazy pro toto tvrzení totiž nebyly žádné – veškeré podivné předměty považované za zbytky roztavených strojů mohly být přirozeně vzniklé kovové meteoroidy, žádné vysílání se neukázalo jako stoprocentně umělé.

A tak zůstala civilizace nazvaná kdysi Kummalíni – tak to dopadá, když se k pojmenování jako první dostanou Finové – stále pouze hypotetická.

Sondy se odtamtud nikdy nevracely – pravděpodobně kvůli nestabilitě tunelů. Nakonec je přestali posílat. Člověk tam nikdy poslán nebyl, to by bylo považováno za sebevražedné.

Ale co když to někdo zkusil – někdo s podobně vyvinutým pudem sebezáchovy jako ona?

Cítila nový příval adrenalinu do žil. Tohle milovala.

Bezmála něžně pohladila povrch vajíčka. *Ještě se uvidíme.*

„Amelie, k čertu! Co sis myslela?!“

Nevnímala rozhořčené protesty ostatních, zejména Val.

„Jedu domů,“ oznámila prostě a zamířila k výtahu.

Nikdo se nesnažil přimět ji zůstat.

Val nepochybně podá stížnost. Rudolph a zbývající členové laborky budou příliš bojácní nebo pragmatičtí – je jasné, že to k ničemu nepovede. Veškerý obsah Institutu oficiálně patří nadaci Valdezových.

Představenstvo nadace patří přímo Valdezovým.

Amelia se nikdy nemusela obávat o své postavení.

Tentokrát cestou domů použila most. Vzala to pozvolněji, potřebovala přemýšlet.

Skoro víc než možný zásah Kummalínů do lodí ji teď zajímalo, kdo ji vyrobil – a především kdo byl uvnitř.

Motorka se řítila převážně polopouštní krajinou plnou trhlin a příkopů. Amelia ji milovala. Nedokázala by Novou Andalusii opustit – ať už kvůli tropickým džunglím pod příkrovy mlhy, příjemné mírné krajině luk a lesů, horským hřebenům či zářícím městům majícím stovku kilometrů v průměru.

Tektonika planety se zastavila už před desítkami milionů let, kdy vychladlo její jádro, oceány se díky blízkosti ke slunci a téměř úplnému vymizení magnetického pole z větší části vypařily a mnoho molekul vody se dostalo do vrchních vrstev atmosféry a překonalo únikovou rychlost. Nová Andalusie zůstala suchá, rozpukaná, rozbrázděná malými i velkými příkopy a roklinami. Když slunce zapadalo, celá krajina se oranžově rozzářila. Amelia jí ráda projížděla, užívala si

návalů adrenalinu při přeskokování průřev a skalních výběžků.

Co když byl uvnitř někdo, kdo si užíval nemožnost jednat – stejně tak, jako si ona užívala absolutní závislost na vlastním správném a rychlém jednání?

Něco ji napadlo.

To je šílené... ale přesně to mi možná scházelo.

Sjela s motorkou z cesty a zapnula automatiku – to ještě nikdy neudělala a vážně uvažovala o tom, že systém odinstaluje úplně. Poručila motorce překročit limity bezpečné rychlosti a vzdálenosti od objektů zadané v autopilotovi.

Pak pustila říditka a rukama si objala ramena.

Řítíla se krajinou, skaliska a průřvy všude před sebou, a nemohla vůbec nic udělat.

Tep se jí zrychlil, když se motorka na poslední chvíli vyhnula ostrému výčnělku skály. Mohla by si o něj rozrazit hlavu i navzdory moderní přilbě.

Mohla by zemřít.

A to na tom bylo nejvíc vzrušující.

Amelia Valdezová se rozesmála a oči se jí rozšířily nadšením, když se na obzoru objevila trhlina v zemi.

2.

Vzbudil ho závan chladného vzduchu. Andymu přejel po zádech mráz – ale z něčeho jiného.

Automaticky hmátl vedle sebe, ale věděl, že tam nebude. Doufal jen, že se zase nevydala na noční procházku. Začínal o ni mít strach. V posledních dvou měsících je už třikrát přestěhovali. Andy nevěděl, jaké zprávy mohla Elysijská informační služba zachytit, že ji to tak znepokojilo, ale dělalo mu to čím dál větší starosti. Stejně jako Celestino chování.

Tentokrát ji našel venku na balkoně. Seděla přitisknutá ke zdi a objímala si nohy skrčené u těla.

„Na co se díváš?“ oslovil ji.

„Na město. Nemohla jsem spát.“

„Mohla ses uspat pomocí implantátu.“

„Nechtěla jsem.“

Posadil se vedle ní.

„Musíš někdy spát.“

„Stačí mi spánek, který mám,“ ozvala se nepřítomně. Ani se na něj nepodívala. „Můžu si navodit chvilku REM, kdykoli

chci, vypínat a zapínat řadu mozkových funkcí. Kdybych chtěla, nemusím dlouhodobě spát ani dvě hodiny denně.“

„Ale dřív jsi dávala přednost spaní.“

Přikývla. „Dřív.“

Začínalo ho děsit, jak se Celeste mění. Stále zamyšlenější, roztržitější – ale ne v tom skoro roztomilém smyslu, jak bývala dřívě. Než ji poslali do Iolku, k Blížencům. Andy je bytostně nenáviděl, přestože je nikdy neviděl jinak než jako nejasné obrazy v Celestině mysli.

„Dlouho jsme se nepřipojili.“

„Trávím napojená na cizí mysli hodiny v práci. Promiň, doma už na to nemám energii.“

„To je něco jiného.“ Její slova ho ranila. *Cizí mysli.*

Nebýval cizí. Byl přesně takový, jakého si jej vědomě i podvědomě přála.

Jeho tvůrce se o to postaral. Andy byl Celeste oddaný více, než byl téměř jakýkoli „přirozený“ člověk vůbec schopen. Nebyl uzpůsoben přijmout myšlenku, že by ji kdy mohl opustit – ale co když opustí ona jeho, třeba i neúmyslně? Jak by mohla, pomyslel by si dřív. *Dřív.*

Žárlil na Castora a Polluxe, nepředstavitelně na ně žárlil. Na ty dvě beztvaré hroudy masa... Ne, nebyl vůči nim spravedlivý, dalo se na nich na první pohled poznat, že jsou lidé. Ale strašlivě postižení, zdeformovaní lidé – fyzicky i mentálně. Báł se, že se deformace jejich psychiky dotkne i Celeste, která s nimi trávila stále víc času, ponořená v jejich vlastním podivném světě.

„Není ti chladno?“ oslovil ji.

„Není.“

Byla zima. Teprve začínalo jaro a při vydechování se před ústy srážely obláčky páry. A Celeste tam seděla jen v pyžamu, sandálech a tenkém svetru. Nic z toho nebylo přizpůsobeno na

pobyt v chladu, na rozdíl od mnoha jejích kostýmů a overalů. *Musela* jí být zima.

„Pojď už dovnitř, Celeste.“

„Za chvíli za tebou přijdu, Andy.“

Zírala na zářící město. Navzdory zatmaveným oknům bytů a dolů směřujícím lampám neviděla téměř žádné hvězdy.

Andy se podíval vzhůru. Jedna, dvě... pět... dvacet... Mezi nejjasnějšími byla Tau Ceti, slunce Elysia. Přál si vrátit se tam, zapomenout na zdejší Celestino posláni. Mít tak moc obrátit tok času nazpátek, nikdy se nevydat sem...

„Přijď brzy, ať neprochladneš,“ řekl tiše a ponechal ji na balkonu.

„Youssefe?“

Doktor Naderi byl příchodem kolegyně vytržen ze zamyšlení. Odvrátil pohled od nádrží na protější straně místnosti. „Celeste! Neslyšel jsem tě vejít.“

„Díval ses na ně.“

„Ano.“

„Dokážou člověka úplně zhyponotizovat. Nedívím se, že jsi nevnímal okolí.“

Naderi se zadíval na Polluxe. Delší pravou ruku měl nataženou směrem ke sklu dělicímu jeho nádrž od zbytku místnosti. Jako by někam ukazoval. Nebo se po něčem natahoval. Naderiho navzdory směšnosti té myšlenky zamrazilo.

„Dobré ráno přeji,“ ozvalo se za nimi.

Naderi si uvědomil, že ani tentokrát kroky přichozího nevnímal.

John Smith, vedoucí jejich projektu, se jako obvykle mírně usmíval a z jeho tváře se nedalo nic vyčíst. „Můžeme začít?“ pokynul jim.

Hewittová si lehla na podložku a počkala, až jí Naderi zapojí

kanyly. Látky proudící jí do žil ji postupně přivedly do intenzivního REM spánku.

Pak se napojila.

Polluxovu přítomnost pocítila okamžitě.

Za poslední měsíce se stala téměř důvěrně známou, už ne nepřijemnou a znepokojivou jako dříve. A co bylo nejdůležitější – už ne odmítající. Od chvíle, kdy se jí Pollux i Castor poprvé otevřeli a ukázali jí byť jen zlomek svého světa, už neměla potíže s empatií vůči nim a s pokusy o komunikaci. Stále byla na hony daleko od porozumění jejich psychice a navázání něčeho alespoň podobného rozhovoru, skutečně řízené výměně informací; dokázala však, aby jí určitým způsobem *důvěřovali*.

Soustředila se na jedinou myšlenku.

Váš tvůrce.

Pátrala po záblescích emocí, obrazech, vzpomínkách, myšlenkách... ale nic nezachytila jasně, reakce byla příliš slabá a ona znala Polluxe i Castora ani ne půl roku. Na dokonalé napojení by s nimi musela strávit alespoň o pár měsíců déle – a to kdyby měli čitelnou, typicky lidskou mysl.

Nedokázala je číst zdaleka tak dobře jako kohokoli jiného, na koho se připojila.

Basil Leontius... Nirvána. Zachránil vás.

Vkládala do svého sdělení i co nejvíce emocí, přesně si vybavovala rozhovor s Andreasem o Leontiovi.

Andreas byl jako on. I já jsem znala takového člověka. Zkoumají, co mohou, hledají nové hranice a posouvají stávající mnohem dál.

Leontius zkoumal vás. Ukažte mi ho. Ukažte mi, co dělal.

Ukaž mi to ty, Polluxi.

Youssef Naderi nasucho polkl.

„Jak jí je?“ Smith se mu naklonil přes rameno.

„Zdá se, že stejně jako minule.“

Encefalogram Celeste Hewittové při ponorech se za poslední dva měsíce pozoruhodně změnil. Naderiho to znepokojovalo.

Ale Smith mě nikdy nebude poslouchat, pomyslel si a mimoděk zaťal pěsti. Jde mu o rychlost získání informací, které chce, ne o Celestino bezpečí...

A vypadá to, že jí skoro také.

Její tep se velmi zpomalil, tlak poklesl na minimum. Ale mozková aktivita, to bylo něco jiného. Velmi výrazná, ale ne jako při plném vědomí – jako by snila, ale intenzivněji, než by mohl kdokoli jiný.

Doufám, že se z toho vždycky probudíš.

Něco zachytila. Vzpomínku – okořeněnou nepatrnou a těžko klasifikovatelnou emocí. Nedovedla by ji popsat lidským jazykem, možná jen vágně – jako něco mezi důvěrou, zvědavostí a náklonností, ale nepotřebovala ji popisovat, aby ji cítila a rozuměla jí.

Vzpomínka – ale nedokázala ji dešifrovat.

Jako by i samotné vědomí Blíženců bylo zakódováno.

Ponořila se hlouběji.

Už znala jejich způsob komunikace – Basil Leontius se do-
rozumíval s mutanty pomocí nanů v jejich mozcích, on sám
přes externí počítačové rozhraní. Ale jejich jazyk jí stále unikal.
Znala stovky současných i dávno nepoužívaných programova-
cích jazyků. Dokázala dříve či později rozluštit mnoho kódů.

Leontius byl ovšem alespoň tak schopný jako ona.

A tak zkoušela všechny možné způsoby komunikace a po-
koušela se porozumět chaosu v jejich nervových drahách.

Vzpomínka – letmé seznamování se s reálným světem. Ob-
razy. A mezi nimi Basil Leontius.